

ת"פ 54937/08/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד אגבאריה,,חליל אגבאריה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 54937-08-15 מדינת ישראל נ' אגבאריה ואח'
לפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
1. מוחמד אגבאריה,
2. חליל אגבאריה,

גזר דין - הנאשם 1

כללי

הנאשם 1 (להלן: **הנאשם**) הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי ס' 402 (ב) +29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

אביא להלן את עיקרי הכרעת הדין מתאריך 20.4.17 במסגרתה התייחסתי לאירוע מקדים בו היה מעורב הנאשם וממנו זוכה (אישום 1), וכן התייחסתי לאירוע בגינו הורשע בעבירה לעיל (אישום 2).

הנאשם הינו תושב אום אל פאחם ויליד 1991. בתאריך 20.9.13 החל משעות אחר הצהריים הוא בילה בחיפה עם חברתו גדיר (להלן: **גדיר**) שהתגוררה בחיפה. עלה, כי במסגרת הבילוי שבה הנאשם משקאות אלכוהוליים והשניים סיימו את הבילוי בביתה של גדיר. בשעות הלילה המאוחרות הגיע לביתה של גדיר בחיפה חברו של הנאשם - הוא הנאשם מס' 2, תושב אום אל פאחם ויליד 1985. האחרון הגיע ברכבו (להלן: **הרכב**) ואסף לרכב את הנאשם ואת גדיר.

הגם שהנאשם זוכה מהאישום הראשון יש להציגו שכן יש לו חשיבות להבנת האישום השני - נטען במסגרת האישום הראשון, כי סמוך לאחר תחילת נסיעת השלושה לעיל ברכבו של הנאשם 2, הגיעו השלושה ברכב לרחוב אלנבי, שם עצר הנאשם 2 את רכבו ומי מיושבי הרכב פנה אל עובר אורח וביקש ממנו לקיים מהטלפון של האחרון שיחת טלפון. משמסר עובר האורח את הטלפון לגדיר, החל הנאשם 2 בנסיעה וכתוצאה מכך נפל עובר האורח על הכביש ונחבל. הנאשם זוכה מאישום זה משום, בין היתר, שלא הוכחה ידיעתו אודות כוונותיו של הנאשם 2 לשדוד את עובר האורח.

האירוע בגינו הורשע הנאשם (אישום 2) התרחש מבחינה כרונולוגית כ 20 דקות לאחר האירוע הנזכר לעיל. בסביבות 01:45 לאחר חצות, הגיעה החבורה לעיל ברכבו של הנאשם 2 לרחוב החשמל בחיפה. הנאשם 2 עדיין נהג ברכב, לצדו ישב הנאשם ומאחור ישבה גדיר. ברחבת אחד הבתים ברחוב עמדה חבורת נערים. הנאשם 2 עצר את רכבו, יצא

עמוד 1

את הרכב, פנה תחילה לשני נערים מתוך החבורה וביקש מהם שיאפשרו לו לקיים מאחד ממכשירי הטלפון הסלולארי שלהם שיחת טלפון, אך הללו סרבו. אז, פנה הנאשם 2 לבחור נוסף בשם טאדסו (להלן: **המתלונן**) שהסכים לכך והלך עם הנאשם 2 לכיוון הרכב, שם מסר את מכשיר הטלפון שלו לגדיר שישיבה כאמור לבדה במושב האחורי. שניות מספר לאחר שמסר את מכשיר הטלפון, הבין המתלונן כי נפל קורבן למזימת החבורה. המתלונן ניסה לקחת את הטלפון מידיה של גדיר ואף הכניס את פלג גופו העליון למושב האחורי של הרכב. בתגובה, החל הנאשם 2 בנסיעה, בעוד גדיר ניסתה לדחוף את המתלונן אל מחוץ לרכב, העבירה את מכשיר הטלפון קדימה לאחד משני הנאשמים בעוד המתלונן מנסה במקביל להניח עליו את ידו. בשלב מסוים הסתובב הנאשם לאחר והיכה את המתלונן בפניו ואז נפל המתלונן אל מחוץ לרכב על גבי הכביש ונחבל. גרסת הנאשם היתה כי לא ידע את שמתכנן הנאשם 2, אך היא נדחתה על ידי וכן נדחתה, עובדתית ומשפטית, טענתו כי לא היה מודע למעשיו משום שכרותו.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוכן בתאריך 9.11.17 עלה ששירות המבחן סבר בטעות כי הנאשם הורשע בשני האישומים שיוחסו לו בכתב האישום, הגם שהוא זוכה, כאמור, מהאישום הראשון. עם זאת, לא מצאתי בנסיבות העניין להורות לשירות המבחן להכין תסקיר משלים, אך מנגד אתן להמלצות שירות המבחן משקל מופחת משום אותה טעות. מהתסקיר עלה כי הנאשם בן 26, רווק, בוגר 9 שנות לימוד, מתגורר באום אל פאחם עם משפחתו הגרעינית ולדבריו עובד בתחום הבניה. משפחתו תוארה כתומכת. שירות המבחן הפנה לעברו הפלילי של הנאשם אליו אתיחס בהמשך, וציין כי הנאשם ריצה בעבר עבודות שירות וכן מאסר לתקופה קצרה יחסית. הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו (ור' בהקשר זה דבריי לעיל לעניין טעות שירות המבחן) וגם לגבי אישום 2 נטל אחריות חלקית בלבד. צוין, כי מתסקיר שהוכן בהליך קודם, בשנת 2013, עלה שהנאשם הינו בעל דפוסי אישיות שאינם מגובשים ובעל משיכה להתנהגות כוחנית ופורצת גבולות. מתסקיר שהוכן בשנת 2014 תואר הנאשם כבעל יכולות קוגניטיביות וורבליות מצומצמות המתנהל באופן פורץ גבולות, אך ההערכה העדכנית היתה (ר' פרק סיכום והמלצות) כי הוא בעל יכולות קוגניטיביות וורבליות תקינות. ההערכה היתה כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד וכי הוא זקוק להתערבות טיפולית. בהקשר זה צוינה בדיקה לשרידי סם שנמצאה חיובית. עם זאת, בשל אי מוכנותו להליך טיפולי ומשום אי נטילת האחריות על מעשיו, לא הובאה המלצה כאמור.

ראיות המאשימה לעונש

המאשימה הפנתה לפלט ההרשעות הקודמות של הנאשם ממנו עולה כי בשנת 2014 הורשע בעבירת גניבה ונדון למאסר על תנאי (עבירה משנת 2012). עוד בשנת 2014 הורשע פעם נוספת בעבירת גניבה ונדון שוב למאסר על תנאי (עבירה משנת 2013); בשנת 2015 הורשע בעבירות רכוש - פריצה לרכב וגניבה ושימוש בכרטיס אשראי (עבירות משנת 2012) ונדון ל 6 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות, ועוד בשנת 2015 הורשע בעבירות של תקיפת שוטר (מעשים משנת 2013) ונדון ל 4 חודשי מאסר שהיו תקופת מעצרו באותו הליך.

המאשימה הפנתה בנוסף לשני גזרי הדין שניתנו בפרשה זו:

הראשון, גזר הדין שניתן בעניינה של גדיר כנגדה נוהל הליך נפרד (ת.פ. 54983-08-15) והיא הורשעה, על פי הודייתה,

בשני אישומי השוד. אציין, כי גدير אף העידה לפניי כנגד הנאשמים. בתאריך 5.3.17 נגזר דינה של גدير ל 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וזאת לאחר שבית המשפט קבע מתחם אחד בין 18 ל 48 חודשי מאסר וסטה ממנו לקולא משום שיקולי שיקום ולאחר שאומצו המלצות שירות המבחן.

השני, בעניינו של הנאשם 2 אשר הורשע על פי הודייתו (שבאה בסוף פרשת התביעה) בשני אישומי השוד ולאחר שכתב האישום כנגדו תוקן במידת מה. קבעתי מתחם עונש אחד של בין 22 ל 48 חודשים ודינו נגזר בתאריך 12.6.17 ל 28 חודשי מאסר, בשים לב לעברו הפלילי המכביד שכלל מספר מאסרים בפועל וכן מאסר על תנאי שהופעל בהצטברות חלקית לעונש לעיל - סה"כ 30 חודשי מאסר. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה (ע"פ 6107/17 **אנבאריה נ' מדינת ישראל** (6.11.17)).

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה חזרה, בשינויים המחויבים, על הטיעונים שנטענו בעניינו של הנאשם 2. עם זאת ומשום שהנאשם בעניינו הורשע רק באישום השני נטען למתחם עונש של בין 18 ל 36 חודשים (ר' טיעוני המאשימה מתאריך 20.11.17 עמ' 237, שורה 20) וזאת בניגוד למתחם שנטען בעניינו של הנאשם 2 שהיה בין 2 ל 4 שנות מאסר. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפגיעה בערכים המוגנים שבמעשי הנאשם - שמירת שלמות גופו של האדם ורכושו, וכן לנסיבות המקנות לאירוע משנה חומרה - הפעילות בחבורה כנגד מתלונן בודד, נטילת הטלפון הסלולארי על כל המידע האגור בו וכו'. בהקשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן על הערכתו השלילית את הנאשם וכן לעברו הפלילי.

טיעוני הנאשם לעונש

במסגרת טיעוני הנאשם לעונש (ר' טיעונים בכתב שנסרקו בתאריך 12.6.17 וכן הדיונים מ 13.6.17 ו 20.11.17) נטען כי יש לאבחן את הנאשם מהנאשם 2 וגדיר הן משום שהוא הורשע רק באישום השני בעוד הם הורשעו בשני האישומים, והן משום שחלקו באישום השני היה מינורי ולא השתווה לחלקם - בעוד שהשניים לעיל יזמו והיו הפעילים בשני האירועים, חלקו של הנאשם באישום השני היה פאסיבי בעיקרו. באי כוח הנאשם הפנו לפסיקה מגוונת וטענו כי כלל הנתונים מולכים למסקנה כי מתחם העונש ההולם בעניינו צריך להיות בין 6 ל 12 חודשי מאסר. בהקשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה נטען כי מספר נתונים יש בהם כדי להטות את הכף לעבר בחירה במאסר שירוצה בעבודות שירות: השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, נתוניו האישיים והמשפחתיים (עברו הלא מכביד, חוליים שונים מהם סובלים בני משפחתו וגילו הצעיר יחסית).

דבר הנאשם בטרם גזר הדין

הנאשם מסר את הדברים הבאים: "**אני מתנצל ומתחרט. אני לא אחזור על דברים כאלה עוד פעם**".

דין ומסקנות

אין חולק אודות חומרת האירוע המתואר באישום השני. המתלונן באישום זה נעתר לבקשת הנאשם 2 והסכים למסור לו את מכשיר הטלפון הסלולארי. בהמשך וכפי שתואר לעיל "נזרק" המתלונן מתוך הרכב הנוסע בו נהג הנאשם 2 לאחר שנדחף על ידי גדיר וכן הוכה בפניו על ידי הנאשם. יחד עם זאת כאשר בוחנים את חלקו היחסי של כל אחד מהמעורבים, עולה באופן ברור כי זה של הנאשם היה הקטן ביותר - מי ש"זם" את שני האירועים היה הנאשם 2, בידו של האחרון היתה השליטה בכך שנהג ברכב וקבע את מסלול הנסיעה וכן החליט מתי יעצור ומתי יתחיל בנסיעה. הנאשם 2 היה אף זה שיצא את הרכב ופנה אל המתלונן ועל פני הדברים הוא זה שקיבל לידי את מכשירי הטלפון בתום האירוע. גם חלקה של גדיר היה גדול לאין ערוך מחלקו של הנאשם - היא זו שהסכימה לייצג את דמות מי שהיתה זקוקה לטלפון, היא זו שקיבלה לידיה את הטלפון בשני האירועים מידי המתלוננים והיא זו שדחפה את המתלונן מהרכב באישום השני. אין הכוונה לטעון כי חלקו של הנאשם בענייננו היה שולי לחלוטין, אך כידוע על המתחם שנקבע לשקף את מידת אשמו של הנאשם העומד לדין. לכן, נקבע כי מידת האשם של נאשמים באותו אירוע לא תהיה בהכרח זהה כאשר קיים שוני בחלקם בביצוע עבירה (ע"פ 8465/14 כרכי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.8.15); ע"פ 6053/13 פאיז נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (10.4.2014)). כאמור, חלקו של הנאשם בענייננו היה פאסיבי בעיקרו. לא הוכח שהיתה לו כוונה או מטרה מראש לשדוד עוברי אורח כאשר עלה לרכבו של הנאשם 2, הוא לא נטל כל חלק פלילי באירוע הראשון וחלקו באירוע השני היה קטן באופן יחסי. לכן, סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו של הנאשם צריך להיות בדומה למקרי שוד אחרים שבאופן יחסי מסווגים כ"קלים" ואפנה בהקשר זה לאמור לע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (4.4.13), שם נקבע מתחם של בין 6 ל 24 חודשי מאסר - מתחם אותו אני קובע בענייננו.

בהקשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אפנה לעברו הפלילי של הנאשם. מדובר במי שכבר ריצה מאסר בעבודות שירות וכן ריצה מאסר קצר יחסית מאחורי סורג ובריה. יחד עם זאת, לא ניתן לומר שמדובר בעבר מכביד. נתון רלוונטי נוסף שיש בו להוביל להקלה הוא השיהוי שבהגשת כתב האישום - האירוע בגינו הורשע הנאשם התרחש בתאריך 21.9.13, קרי לפני למעלה מ 4 שנים וכתב האישום הוגש רק בתאריך 31.8.15, כשנתיים לאחר התרחשות האירוע. לא הובא כל נימוק סביר לשיהוי זה וכאשר מדובר באדם צעיר, כנאשם, סבורני שיש לייחס לנתון זה משקל של ממש בגזירת הדין (עוד על שיהוי בהגשת כתב אישום והשפעתו על גזירת הדין ר' האמור בע"פ 8421/12 ינון בן חיים נ' מדינת ישראל (29.9.13)).

סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

· 6 חודשי מאסר.

הנאשם ירצה את תקופת המאסר לעיל בעבודות שירות, כאמור בחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 27.12.17 במועצה מקומית כפר קרע.

תחילת ריצוי עבודות השירות בתאריך 28.2.18. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בעבודות שירות, אצל הממונה על עבודות שירות בתאריך לעיל במשרדי הממונה על עבודות שירות, בשעה 08:00 במפקדת מחוז צפון. מובהר בזאת לנאשם, שעליו לדווח לממונה על עבודות שירות על כל שינוי בכתובת מגוריו, במספרי הטלפון שלו או במצבו הבריאותי. עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח. ביקורות פתע וכל הפרה של עבודות שירות - ובכלל זאת

עמוד 4

שתיית אלכוהול במהלך העבודה או הגעה בגילופין - עשויה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

· הנאשם ישלם פיצוי לנפגע העבירה מר טאדסו אלמייה בסכום של 3,000 ₪ וזאת עד לתאריך 1.3.18. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי נפגעי העבירה תוך 30 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט' טבת תשע"ח, 27 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.